

Кокичето.

По Андерсона.

Беше още зима. Вжн беше студено. Духаше остър вятър.

Кокичето лежеше в своята кжщичка—луковичката, заровено в земята и покрито със сняг.

Един ден заваля джжд. Джждовните капки преминаха през снежната покривка и попиха в земята. Те достигнаха до луковичката, побутнаха я и почнаха да ѝ разказват за слжнчовия свят там горе, отвжн. Ето и един слжнчов лжч проби малка дупчица на снегжт и убоде луковичката.

„Влез вжтре!“ каза кокичето.

„Не мога, още съм слаб“, отговори лжча. „На лято ще наякна“.

„А кога е лято?“ запита пак кокичето.

И то задаваше този вжпрос на всеки нов лжч, който проникваше.

А лятото беше далеч. Навред лежеше още сняг, и ноця водата замржзваше.

„До кога ще продължава това? До кога ще продължава това?“ казваше кокичето. „Аз усещам някакъв сжрбеж и ми се иска да се протегна. Трябва да отворя кжщичката си, трябва да излезе навжн! Време е вече!“

И кокичето се протегна извжтре кжм тжнките стени на кжщичката си, които бяха размекнати от джждовната вода и надупчени от слжнчевите лжчи.

И то се подаде из под снега, подаде главичка обвиснала на зелено стжбжлце и обвито с тесни дебели листа